

หลวงพ่อรัญในสำนักของข้าพเจ้า

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร

R10005

คิดคำนวณ หวนคำนึง ถึงชีวิต
หนีไกลห่าง ทางพรรษา เทียวหาเฮ
พบหลวงพ่อ ผู้เมตตา หาใดเปรียบ
แบ่งเขตวัด เป็นสัดส่วน ควรแก่งาน
ปรีดิ์ปฏิบัติ ปฏิเวธ
ได้มากน้อย คล้อยตามจิต จริตตน
การใดใด ไม่ยากเท่า ชัดเกลาจิต
หลวงพ่อชี้ วิถีทาง ห่างบ่วงมาร
แสนซึ่งใจ ในพระคุณ เกื้อหนุนลูก
มีแสงธรรม นำส่องทาง สว่างโพลง

กรรมลิขิต บิดผัน ให้หันเห
เร่สู่แคว้น แดนธรรม (วัด) อัมพวัน
จัดระเบียบ วางระบบ ครบทุกขั้น
ดำเนินการ สร้างเสริมธรรม นำใจคน
ทำนุชี้เหตุ แจงปัจจัย ให้เห็นผล
ตั้งปลูกคน เสกให้ตื่น ขึ้นทำงาน
กิเลสติด ผังแน่นหนา มหาศาล
ใจเบิกบาน บาปบางเบา เขลาลดลง
หลวงพ่อปลุก ชีวิตใหม่ ให้สูงส่ง
ขอมั่นคง ในคำสอน ไม่คลอนแคลน

๑๔ ต.ค. ๓๘

เราคงต่างเห็นพ้องกันว่า การได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนานั้นนับเป็นโชคอย่างมหาศาล เพราะโอกาสที่จะไม่ได้พบมีมากกว่าหลายเท่าอย่างเทียบกันไม่ได้ ยิ่งเมื่อได้พบแล้ว เห็นช่องทางเข้าถึงหลักธรรมคำสอนที่ถูกต้องถ่องแท้ตามแนวที่พระพุทธองค์ได้ทรงสั่งสอนไว้ ก็ยิ่งเป็นบุญอันอเนกอนันต์มากขึ้นไปอีกเป็นร้อยเท่าพันทวี ด้วยมีคนจำนวนมากไม่น้อยเลยที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แต่เข้าไปไม่ถึงแก่นของพุทธธรรม เพราะขาดการชี้แนะจากผู้รู้จริงบ้าง หรือลุ่มหลงเพียงเปลือกและกระพี้ของคำสอนบ้าง จึงมิได้รับผลดีจากการศึกษาและปฏิบัติธรรมเท่าที่ควร นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่งนัก

ที่กล่าวมาเช่นนี้ต้องขออนุญาตออกตัวก่อนว่า มิได้มีเจตนาจะคุยโวโอ้อวดว่าตนเป็นผู้ที่รู้จริง เห็นแจ้ง หรือลึกซึ้งในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอะไรทำนองนั้น เพราะแท้ที่จริงแล้วก็ยังเป็นเพียงผู้เริ่มปฏิบัติธรรมคนหนึ่ง ตั้งต้นอย่างเป็นเรื่องเป็นราวเมื่อสองปีที่ผ่านมามีตัวเอง ความรู้ทางปริยัตินั้นพอมีอยู่บ้างจากการอ่านและฟังที่สั่งสมมานานพอสมควร การสวดมนต์ภาวนาก็กระทำอย่างค่อนข้างสม่ำเสมอตั้งแต่เด็ก ๆ รู้หน่อยก็สวดน้อย เมื่อบวชเรียนแล้วหลังปี ๑๙ ก็สวดมากขึ้น การนั่งสมาธิหลังสวดมนต์ก็ทำบ้างไม่ทำบ้างแบบงู ๆ ปลา ๆ เพราะไม่มีครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนอย่างจริงจังมาก่อน

จนกระทั่งได้มีโอกาสพบหลวงพ่ोजรัญเป็นครั้งแรกเมื่อ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ที่บ้าน**พีเรณู** **สิบุญเรือง** ในซอยสุขุมวิท ได้ฟังธรรมจากท่านหลังการฉันภัตตาหารเพล จึงเกิดความประทับใจ อยากพบอยากศึกษาธรรมะจากท่านเพิ่มเติม จึงตามมาที่วัดในโอกาสต่อ ๆ มาอีกหลายครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วเกือบทุกเดือน

ผู้เขียนเองโดยพื้นฐานนิสัยทั่วไปแล้ว มีความฝักใฝ่ธรรมะอยู่เป็นนิจ มีความสุขที่ได้ฟังธรรมและเคารพกราบไหว้พระที่เชื่อว่าท่านรู้จริงในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ แต่แปลกที่เพิ่งรู้จักหลวงพ่ोजรัญ เพียงเชื่อเมื่อราวต้นปี ๓๗ นี้เอง โดยมีนายทหารเรือรุ่นลูกศิษย์คนหนึ่งชื่อ **เรือเอกธนพล พิทยภัทร** ได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันแล้วมาเล่าถึงความประทับใจให้ฟัง จึงขอให้เขาช่วยซื้อหนังสือและเทปคำสอนของหลวงพ่อมาฝากเมื่อเขาไปที่วัดอีก กระผมทั้งอ่านทั้งฟังธรรมะที่หลวงพ่อสอนอยู่หลายครั้ง ความเลื่อมใสศรัทธาและอยากพบหลวงพ่อเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนโชคก็ได้พบในเวลาต่อมาไม่นานนัก ที่บ้านคุณ**พีเรณู สิบุญเรือง** ดังที่เล่าไว้ข้างต้น ซึ่งนับเป็นเรื่องน่าแปลกอีกเช่นกัน ที่ผู้เขียนเองกับคุณ**พีเรณู** มิได้พบกันมาหลายปี ทั้งที่มีความเคารพนับถือท่านเสมือนญาติสนิท ได้มาพบกันอีกเพราะการถามถึงหลวงพ่อผ่านเพื่อนสนิทของคุณ**พีเรณู** ชื่อ **อาจารย์สมทรง ชนะมา** เจ้าของโรงเรียนทรงวิทยาอยู่ในซอยแบร์ริง เขตติดต่อบริเวณกรุงเทพมหานครกับจังหวัดสมุทรปราการ เพราะเห็นว่าอาจารย์สมทรงเป็นคนใจบุญ ชอบเข้าวัดฟังธรรม จึงทำให้ทราบข่าวเรื่องของคุณ**พีเรณู** นิมนต์หลวงพ่อ และพระที่วัดอัมพวันมาฉันภัตตาหารเพลที่บ้านดังกล่าว

ขอประทานอภัยด้วยที่ลำดับความค่อนข้างย้อนไปย้อนมา สรุปได้ว่า เส้นทางที่นำไปให้ผู้เขียนไปพบหลวงพ่อนั้นมีความลัดเลี้ยวเคี้ยวคดพอสมควร ขออนุญาตเล่าต่อจากเหตุการณ์ที่บ้านคุณ**พีเรณู** ว่า กระผมไปถึงบ้านขณะที่หลวงพ่อกำลังฉัน จึงมิได้เข้าไปรบกวน เมื่อท่านฉันภัตตาหารเรียบร้อยแล้ว ก่อนให้พร หลวงพ่อรุ่นสอนธรรมะเกี่ยวกับความกตัญญูและพระคุณของแม่ ระหว่างที่ท่านบรรยายธรรมอยู่นั้น ท่านได้มีเมตตาหันมาทางกระผมและยิ้มอย่างใจดี ๒-๓ ครั้ง ก่อนออกจากบ้านเพื่อเดินทางกลับวัด ท่านยังได้กรุณาเดินมาหากระผมซึ่งนั่งคุกเข่าประนมมือเหมือนอีกหลายคนที่อยู่ข้างทางที่ท่านเดินผ่าน หลวงพ่อรวยปลายนิ้วของกระผมและให้พร ทำให้กระผมรู้สึกซาบซึ้งใจมาก

จากนั้นเป็นต้นมา กระผมได้กลายเป็นแขกประจำของวัดอัมพวันจนเป็นที่คุ้นหน้าของคนที่นี่ เฉลี่ยแล้วได้พบหลวงพ่อกเกือบทุกเดือน บางเดือน ๒-๓ ครั้ง ได้กราบใกล้ชิดเกือบทุกครั้ง ฟังธรรมจากท่านอย่างมากมาย แต่ไม่เคยอึด เทปธรรมะที่ท่านสอนแต่ละม้วน กระผมฟังแล้วฟังอีกอย่างไม่นึกเบื่อ ช่วยให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับชีวิตจิตใจมากขึ้น และคลายความเหนื่อยหน่ายจากการอยู่บนรถวันละ ๔-๕ ชั่วโมงอีกด้วย ในด้านการปฏิบัติธรรมใน

แนวกรรมฐานนั้น กระผมเริ่มเป็นครั้งแรกในชีวิตที่อารามแห่งนี้เมื่อวันเสาร์ที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวันที่กระผมพาข้าราชการจากกรมสื่อสารทหารเรือและลูกศิษย์ปริญญาโทจาก มหาวิทยาลัยสยาม รวมประมาณ ๕๐ คน ไปฟังธรรม ส่งคณะกลับตอนเย็นแล้วจึงเข้าปฏิบัติธรรมรวม ๗ วัน ต่อมาราวต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๘ ได้เข้าปฏิบัติอีก ๓ วัน และหลังสุดเมื่อ ๓๐ กันยายน ถึง ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ ได้เข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีก ๗ วัน ได้รับประสบการณ์และความรู้แปลกใหม่เกี่ยวกับชีวิตจิตใจของตนเองมากพอสมควร

นับตั้งแต่กระผมได้รู้จักหลวงพ่ोजรัญญ์และวัดอัมพวันเป็นต้นมา อยากจะขอกล่าวโดยรวมว่า มีความซาบซึ้งและประทับใจมากมายหลายเรื่อง ในส่วนที่เกี่ยวกับหลวงพ่อนั้น ท่านมีความน่าเลื่อมใสศรัทธาในวัตรปฏิบัติอันสงบเสงี่ยมดูงามตลอดเวลา ทุ่มเทกายใจให้กับงานสร้างคนอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ทำงานหนักอย่างต่อเนื่องชนิดที่หาผู้เสมอเหมือนได้ยาก โดยเฉพาะในช่วยเข้าพรรษา ท่านไม่เคยขาดการลงโบสถ์ทำวัตรเช้า-เย็นแม้แต่ครั้งเดียว สอนธรรมะแก่พระบวชใหม่และผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้าลาสิกข์ก่อนกลับบ้านอยู่เสมอ ๆ ทุกวันที่ ๙ ของแต่ละเดือนเมื่อเข้าปีที่ ๕๐ ของการครองราชย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ท่านนำพระทั้งวัดเจริญพุทธมนต์บาทพระธรรมจักกัปปวัตตนสูตร และนำผู้ปฏิบัติธรรมเจริญกุศลภาวนานั่งสมาธิถวายเป็นพระราชกุศล ทุกวันพระหลวงพ่อก็ให้กรรมฐานแก่ผู้ปฏิบัติใหม่ รวมทั้งสอนธรรมะแก่ญาติโยมทั่วไปมิได้ขาด นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว ยังมีการบรรยายธรรมในลักษณะวาระจรอีกมากมาย ทั้งที่มาฟังกันเป็นหมู่คณะที่วัดและนิมนต์ท่านไปบรรยายที่อื่น การต้อนรับญาติโยมประจำวัน ท่านก็ปฏิบัติอยู่เป็นกิจ เช่นกัน บางวันหลายรอบ อยู่กันจนตึกตื่นค่อนคืนก็เคยมี งานอ่านเขียนท่านมีก็มาก ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรีของท่าน อีกเรื่องที่น่าเหน้อยไม่แพ้กันก็คือการตอบจดหมายลูกศิษย์ที่เขียนมาถามปัญหาธรรม และการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้เป็นหลักฐาน เตรียมลงพิมพ์ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติบ้าง เก็บไว้เป็นข้อมูลในการติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดจริงบ้าง ส่วนที่ใช้เวลาไม่น้อยเหมือนกันก็คือ การให้คำแนะนำปรึกษาทางโทรศัพท์ ซึ่งบางครั้งโทรมาจากต่างประเทศตอนตีสองตีสาม การแผ่เมตตาเพื่อช่วยเหลือผู้คนที่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทราบที่ท่านปฏิบัติอยู่เป็นประจำ เห็นแล้วใช้ไหมครับที่ท่านเหน้อยหนักขนาดไหน ด้วยวัย ๖๘ พรรษาต้องทำงานหนักต่อเนื่องอย่างนี้ ถ้าจิตมิได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดียิ่งแล้วใครหรือจะทนได้ ในด้านสังขารร่างกายนั้นเป็นธรรมดาเมื่อท่านเหน้อยมาก พักผ่อนและฉันอาหารน้อย ก็มีอาการอาพาธอยู่เนื่อง ๆ แต่ท่านก็ไม่เคยคิดท้อถอย เดินหน้าสู้ต่อไปจนผู้ใกล้ชิดเป็นห่วง พยายามทักท้วงสักเท่าใดก็เปลี่ยนความตั้งใจท่านได้ยาก

ใครได้สัมผัสหลวงพ่อย่างใกล้ชิดหรือได้ฟังธรรมะจากท่านมากพอสมควรแล้ว จะเห็นคล้ายตามกันว่าท่านเป็นผู้รู้จริงอย่างลึกซึ้งในพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความแตกฉานในรายละเอียด ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ความทรงจำท่านดีเยี่ยม ทั้งยังมีความสามารถสูงมากในการถ่ายทอดให้สอดคล้องกับพื้นฐานความคิดจิตใจของผู้ฟังแต่ละกลุ่มอีกด้วย มีอารมณ์ขันและยกตัวอย่างจริงแทรกเป็นช่วง ๆ ชนิดที่คนมีอาชีพครูสมควรเรียนรู้ศิลปะการสอนของท่าน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนของตนทีเดียว หลวงพ่อเล่าว่า ปกติแล้วท่านมักไม่เตรียมหัวข้อการบรรยายธรรมก่อนเห็นหน้าผู้ฟังเพื่อรอดูว่าคนส่วนใหญ่ที่มารอฟังธรรมแต่ละครั้งนั้นสมควรรู้เรื่องอะไร ท่านจึงเน้นการสอนเรื่องนั้น ๆ ที่นับว่าน่าแปลกใจมากก็คือ ทุกครั้งที่ฟังธรรมจากท่านแล้ว หลายคนจะปรารภว่าเหมือนท่านจะจงใจสอนเขาโดยตรง เพราะเนื้อหาและตัวอย่างต่าง ๆ ที่ท่านยกประกอบการบรรยายธรรมนั้น เป็นเรื่องที่เขาอยากรู้หรือเป็นปัญหาที่เขากำลังเผชิญอยู่และตั้งใจจะขอคำชี้แนะจากท่าน เลยไม่ต้องรบกวนถามท่านอีก เพราะท่านตอบหมดแล้ว ผู้เขียนเองเชื่ออย่างมั่นใจว่า ท่านรู้วาระจิตของพวกเรา ด้วยเคยประสบกับตัวเองหลายครั้ง เช่น เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ได้พาญาติโยมไปถวายสังฆทานและขอฟังธรรมจากท่าน ก่อนถึงเวลาได้นัดหมายกับคุณยุพธนา ลูกศิษย์ที่คอยดูแลเรื่องพิธีสงฆ์ต่าง ๆ ขอให้เขาช่วยกล่าวนำถวายสังฆทานให้ด้วย เช่นที่เขามักปฏิบัติอยู่แล้ว โดยมีได้เล่าให้เขาฟังว่าผู้เขียนเองก็กล่าวนำได้ครั้งเมื่อถึงเวลา คุณยุพธนา ตั้งท่าจะทำหน้าที่ แต่หลวงพ่อกลับบอกให้เขาส่งไมโครโฟนให้ผู้เขียน พวกเราส่วนใหญ่รวมทั้งคุณยุพธนาเองด้วยกัฬงงและเอาใจช่วย เพราะไม่แน่ใจว่ากระผมจะกล่าวนำถวายสังฆทานได้หรือไม่ ท่านกล่าวซ้ำอีกว่า “ส่งไมค์ให้หัวหน้าคณะเขาไป” จึงได้มีโอกาสแยงงานคุณยุพธนา ทำโดยมิได้ตั้งใจมาก่อน ทุกคนพากันโล่งใจเมื่อพิธีการผ่านพ้นไป หลวงพ่อรุณากกล่าวชมเชยว่า “กล่าวนำได้ดีมาก” นี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งในจำนวนหลายเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบด้วยตนเอง เกี่ยวกับการหยั่งรู้วาระจิตผู้อื่นของท่าน

อีกเรื่องหนึ่งที่กระผมประทับใจในตัวหลวงพ่่มากก็คือ ความเป็นนักบริหารของท่าน ท่านมีความสามารถสูงมากอย่างน่าศึกษาและจดจำไว้เป็นแบบอย่าง ทั้งในด้านการวางแผนล่วงหน้าและการกำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ท่านเป็นผู้มีรายละเอียดรอบคอบรักความเป็นระเบียบแบบแผน เกลียดการผิดวันประกันพรง ตั้งใจแล้วต้องลงมือทำทันที งานต่าง ๆ ของท่านจึงไม่คั้งค้างลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อยเสมอ แต่ท่านต้องเหนื่อยหนักอย่างต่อเนื่องชนิดไม่มีวันพัก นอกจากอาพาธหนักจริง ๆ และหมอห้าม สิ่งที่เป็นหลักฐานยืนยันถึงความสามารถในการบริการงานของท่านก็คือ ความเป็นไปในวัดอัมพวัน

เนื้อที่ว่า ๓๐ ไร่อันร่มรื่น ถูกจัดเป็นสัดส่วนที่ลงตัว โรงครัว ที่รับประทานอาหาร ที่พัก ที่ปฏิบัติธรรม เขตสงฆ์ เขตฆราวาส แยกกันอย่างชัดเจน วันหนึ่ง ๆ มีผู้คนมาที่วัดอัมพวันนับร้อยนับพัน บางวันหลายพัน ส่วนที่อยู่ปฏิบัติธรรมก็ไม่ค่อย มีที่นั่งที่มากันเป็นหมู่คณะชุดละหลายร้อยคน อยู่ปฏิบัติตามช่วงเวลาที่กำหนด และส่วนที่ต่างคนต่างมาจำนวนคน และช่วยเวลาปฏิบัติไม่แน่นอน ทุกคนจะพบว่า เมื่อย่างเข้าเขตวัดแล้วท่านหมดกังวลได้เลย ในเรื่องอาหารการกิน ที่พักอาศัย สถานที่และข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติธรรม ท่านไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียวก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในวัดอัมพวันได้นับเดือนนับปี (ถ้าอยู่เพื่อสร้างคุณธรรมความดี) ถ้าอยากกลับบ้านแล้วขาดปัจจัยหลวงพ่อบอกว่ายินดีออกค่ารถให้หรือจัดรถให้ไปส่งให้ถึงบ้าน ในแง่ของการเป็นนักบริหารแล้ว ท่านยังมีเรื่องที่เรา่น่าศึกษาและยึดเป็นแบบอย่างอีกมากมาย จุดเด่นประการหนึ่งซึ่งท่านมีเหนือผู้คนโดยทั่วไปก็คือ การหยั่งรู้เหตุการณ์ในอนาคตเรื่องนี้คงทำตามท่านได้ยาก ต้องพึ่งวาสนาบารมีเดิม รวมทั้งความอุตสาหะพากเพียรในการพัฒนาจิตเป็นอย่างมาก ตัวอย่างยืนยันในความคาดการณ์ได้ไกลและถูกต้องแม่นยำของท่านก็คือ การเสริมคันดินรอบวัด และจัดวางระบบสูบน้ำเพื่อป้องกันน้ำท่วม ช่วยให้อัมพวันผ่านพ้นวิกฤติการณ์จากอุทกภัยครั้งร้ายแรงได้ทั้งเมื่อปี ๒๖ และ ๓๘

ผมมีความประทับใจ ตีใจ และภูมิใจมากที่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญและวัดอัมพวัน จึงใคร่ถือโอกาสนี้กราบขอบพระคุณหลวงพ่อก และอีกหลายท่านในวัดอัมพวันสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่กระผมได้รับจากท่าน และจากดินแดนอันเปี่ยมด้วยพุทธธรรมแห่งนี้พร้อมกับขอน้อมจิตอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมทั้งขอกราบถวายกุศลผลบุญที่กระผมได้สร้างสมไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ขอได้โปรดร่วมกันเป็นพลวปัจจัย เป็นเครื่องเสริมส่งบุญราศรี ดลบันดาลให้ หลวงพ่ोजรัญ (พระราชสุทธิญาณมงคล) ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพรักของสานุศิษย์ทุกคน จงประสบแต่ความสุขความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรุ่งเรืองในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้นไป และขอให้อยู่เป็นที่พึงทวงใจของผู้ที่ต้องการแสงธรรมนำทางชีวิต รวมทั้งการเสกคนให้เป็นงานตามที่ท่านตั้งปณิธานไว้ต่อไป ตราบนานเท่านานด้วยเทอญ